

ваше и подаръци да им купи. И намери в училище цели двадесет лева – така да се каже, три стипендии от дома за сираци! Първо ги взе, но в този момент се сети за приказката на баба Фиданка – как един млад ром намерил в реката красива ябълка и понеже знаел, че в селото само чорбаджията има ябълково дърво, взел, че му я върнал. А чорбаджията му дал дъщеря си за жена, защото оценил честността на циганина. Като си припомни приказката, отиде и предаде парите на директора на училището. После намериха ученика, който ги беше загубил: не беше толкова лесно, защото в училище имаше поне няколко чорбаджийски синове, които си носеха по двадесет лева между другото. За разлика от приказката, чорбаджийският син не я взе за жена, но Джувли дори не си беше мислила за такъв вариант. Просто се радваше, че сега тя се подигра на съдбата. Странно нещо е циганската съдба – мисли си, че с пари ще компенсира загубата на майка и баща, километрите между разделените деца, сълзите нощем... Мисли си, че ще открадне чистата млада душа на една циганка... Тя, циганската съдба, е по-глупава и от българския депутат, който преди изборите идва в дома за сираци, заобиколен от камери и фотоапарати. Той поне дари на дома повече.

Не знам дали съдбата се затрогна, или ѝ стана съвестно, но взе, че наистина направи подарък. В класа имаше една момче, в което се влюбваха почти всички момичета. Тя също го харесваше, но дори не смееше да си помисли за него – нали беше циганка (и то единствената в класа), нея ли точно щеше да хареса. Вярно, че баба Фиданка разказваше приказка за чорбаджийската дъщеря, която се влюбила в един ром, но това си беше приказка. Бива ли голямо момиче – в 11-и клас, да вярва на приказки?!

Но момчето взе, че се влюби точно в нея. Това стана почти училищна сензация – не се случва всеки ден красив българин да се влюби в циганка, макар и също красива. Тя се чудеше на кого да благодари – на циганската съдба или на циганския Господ.

Родителите на момчето не си задаваха този въпрос – мислеха, че всичко е работа на циганския Дявол. Дори не разбираха, че Дяволът не е нито цигански, нито български, а е само един – човешки. Че тъмната страна в душата на циганина не е по-тъмна от тъмната страна в душата на българина, а е просто тъмна страна... И че душата на човека не носи цвета на неговата кожа – както вълка от приказките на баба Фиданка.